

EN IK DAN? 3

Leesexemplaar

LUC DESCAMPS

**EN
IK
DAN?
3**

P E L C K M A N S

INHOUD

	Ja Emma, je hebt gelijk.	7
1	De slag om Engeland	9
2	Logeren bij The Beatles	15
3	Trams en koetsen	23
4	Snorren en oortjes	28
5	Met of zonder bubbels	34
6	Bakken op wieltjes en chocomousse	40
7	Knuffels en wurggrepen	46
8	Lange mouwen en tissues	51
9	Back in the USA	56
10	Koffie moet heet zijn	61
11	Minuten tellen	66
12	Pita met huisgemaakte saus	73
13	Handtekeningen en blozende wangen	79
14	Boektitels en jongens	86
15	Hilton, Costa Rica en french fries	91
16	Tijdreis en cappuccino	100

17	Spookhuis	106
18	Opgesloten	114
19	Frieten en ontplofte cavia's	125
20	Roestige stad	133
21	Ratten en scheten	140
22	Boezems en saus	150
23	Ik had er zelf ook meer van verwacht	157
24	Goudvis en bakharing	164
25	Onder de grond – deel twee	173
26	Zonder escorte	182
27	Rimpelingen	189
28	Garnalen, poedels en zand	192
29	Een hond met een gat erin	203
30	Onderweg naar Engeland	207
31	Huisje van majutte	215
32	Wereldrecord of mosselen	222
33	Niets dan warmte	230

**JA
EMMA,
JE HEBT
GELIJK.**

Leesexemplaar

Heb jij dat ook, dat je die woorden af en toe eens zou willen horen? Wat is dat toch met volwassenen, dat ze altijd denken dat zij het bij het rechte eind hebben? Alsof zij de enigen zijn die over verstand beschikken. Keer op keer krijgt mijn moeder een aanval van betweterij en dan is er geen kruid tegen gewassen. Maar als ze denkt dat ik zomaar ga doen wat zij zegt, gewoon omdat ze mijn moeder is... Wel, dan is ze dik verkeerd.

Mijn naam is Emma en af en toe – eigenlijk best wel vaak – heb ik gelijk.

Moeders? Pfff!

DE SLAG OM ENGELAND

‘ZEG JIJ TOCH OOK eens wat, Ed!’

‘Huh?’

Edward, mijn pluspapa, kijkt ietwat afwezig op van zijn modelbouwvliegtuigje. Een Spitfire Mk.V, vertelde hij me gisteren nog vol enthousiasme. De echte versie van het miniding dat daar in stukjes op tafel ligt te wachten tot hij het met een monnikengeduld in elkaar heeft gezet, is volgens hem een van de grote redenen waarom we hier niet onder een nazibewind leven. ‘In de grote slag om Engeland waren de Spitfires een absoluut bepalende factor, Emma. Deze A-variant met Rolls-Royce Merlin-motor en maar liefst acht machinegeweren aan boord was met zijn grote wendbaarheid een gesel voor zijn grootste tegenstander, de Duitse Messerschmitt.’ Mijn pluspapa gaf ook nog een hele uiteenzetting over de voordelen van de bolvormige koepeel op de cockpit, maar ik moet toegeven dat mijn aandacht op dat moment al dusdanig verslapt was dat zijn verdere uitleg mijn ene oor in en het andere weer uit ging.

‘Dat jij toch ook wel eens iets kunt zeggen,’ herhaalt mijn moeder ongeduldig.

Ze begint zich weer op te winden en niet voor de eerste keer is mijn echte vader de bron van haar ergernis.

‘Waarover?’ vraagt Edward onschuldig.

Of hij weet echt niet waar het over gaat – en dat is mogelijk, want als hij met zijn modelbouw bezig is, verliest hij geregeld alle voeling met zijn omgeving – of hij sluit zich bewust af voor het gezanik van zijn vrouw. Ook dat is een mogelijkheid, want als mijn moeder begint te zagen, is geen boom meer veilig.

‘Waarover? Meen je dat echt?’ vraagt mijn moeder verongelikt. ‘We voeren hier al een kwartier een gesprek over het feit dat Edwin alweer vraagt of Emma een paar dagen met hem mag optrekken en jij weet niet waarover het gaat?’

Een kleine verduidelijking is hier wel op zijn plaats. Dat kwartier kan kloppen – ik heb het niet getimed – maar een gesprek kun je dit nauwelijks noemen. Eigenlijk steekt mijn moeder al de hele tijd een monoloog af over het feit dat ik tijdens de vakantie wat extra schoolwerk zou moeten doen. Je hoort het goed: *extra schoolwerk!* Ik ben vorig schooljaar voor Frans met mijn hakken over de sloot geraakt en dat is voor mijn moeder reden genoeg om te vrezen dat ik volgend jaar niet zal slagen. Dat het nieuwe schooljaar zelfs nog niet begonnen is, heeft in haar ogen als argument geen enkele waarde. Als het aan haar lag, zou ik de resterende tijd van de zomervakantie moeten gebruiken om Frans te blokken tot de *passés composés* en de *imparfaits* er langs mijn oren uitkomen. Het verwondert me nog dat ze me

niet naar een strafkamp in Frankrijk stuurt. Edward kan over zijn Spitfires zeggen wat hij wil, maar ik ben er nog niet zo zeker van dat het naziregime het niet gehaald heeft. Mijn moeder zou een heel goede commandant zijn geweest voor hun beruchte werkkampen.

‘Je weet net zo goed als ik dat Emma extra inspanningen zal moeten doen voor Frans. Daar zal niets van in huis komen als ze maar wat rondlummelt met haar vader.’

Met zijn mond halfopen kijkt Edward haar aan. Ik vraag me echt af of het tot hem doordringt waar ze het over heeft. In zijn ene hand houdt hij een geopend minitubetje lijm vast en in zijn andere hand een al even petietierig machinegeweer. Waarschijnlijk overweegt hij of hij het zou wagen om het onderdeel op zijn plaats te lijmen, maar hij weet net als ik dat de kans heel groot is dat de bom dan helemaal barst. En daar zal geen Spitfire iets tegen kunnen beginnen. Mijn moeder heeft een van haar buien en dan is ze niet te genieten. Maar het is niet omdat mijn pluspapa de storm met open mond over zich heen laat razen dat ik geen weerwerk hoef te bieden.

‘Ten eerste heb ik helemaal geen probleem met Frans, maar was het de leerkracht die een pik op me had,’ zeg ik.

‘Ach ja, steek de schuld maar weer op een ander. Waarom niet?’ haalt mijn moeder uit, maar daar laat ik me niet door uit het lood slaan. ‘Van wie zou je dat hebben?’

Een gemene steek aan het adres van mijn vader, maar die neger ik.

‘En ten tweede zit het woord “vakantie” niet toevallig in “zomervakantie”. Die is er omdat leerlingen zouden kunnen recupereren van de inspanningen die ze tijdens het jaar gedaan hebben én omdat ze even geen gezeur van hun ouders aan hun kop zouden hebben.’

Ik geef toe dat mijn klank wat giftig is, maar op momenten als deze verstaat mijn moeder geen andere taal.

‘Mijn vader vraagt gewoon of ik met hem meega naar de boekenbeurs. Is dat dan zo erg?’

‘Ik begrijp niet wat jij daar dagen aan een stuk moet gaan doen,’ werpt mijn moeder tegen. ‘Het is niet dat je zo’n grote lezer bent, of wel?’

‘Ten eerste, ik lees wel graag, maar dat doe ik altijd op mijn kamer, dus dat zie jij niet. Maar daar gaat het helemaal niet om,’ zeg ik bits. ‘Ik ben een trotse dochter die graag mee geniet van het succes van haar vader. Mag het even?’

‘Ach, zit het zo? Meneer heeft een boek geschreven en dat maakt hem ineens de perfecte vader. En dat terwijl hij jarenlang niet naar jou heeft omgekeken. Of ben je dat misschien vergeten?’

‘Schat, overdrijf je niet een beetje?’

Edward heeft besloten zich in de discussie te mengen, maar dat is niet zijn verstandigste zet. Hij had er beter aan gedaan zijn mond halfopen te laten hangen zonder geluid te produceren.

‘Dit is iets tussen mij en mijn dochter,’ bijt mijn moeder hem toe. ‘En daar heb jij je niet mee te moeien.’

Blijkbaar is ze al vergeten dat ze hem zonet om steun heeft gevraagd.

‘En toch heb ik de indruk dat je het allemaal wat opblaast. Hier hebben we het toch al eerder over gehad?’

‘Als jij vannacht graag op de bank slaapt, moet je vooral zo verder doen,’ klinkt het dreigende antwoord.

Edward opent zijn mond, denkt even na of hij iets zinnigs zou kunnen antwoorden, en besluit dan wijze-lijk om zijn mond weer te sluiten. Hij buigt zijn hoofd, druppelt wat lijm op het machinegeweer en drukt dat met veel precisie op zijn plaats. De Slag om Engeland lijkt hem een veiligere omgeving dan zich te mengen in het wespennest waarin mijn moeder en ik ons bevinden. Geef hem eens ongelijk. Wellicht is op de juiste momenten je mond houden de beste overlevingsstrategie. Zo verstandig ben ik vooralsnog niet. Correctie, als dat verstandig is, dan blijf ik liever dom.

‘Moeder, al ga je op je kop staan, ik ga een paar dagen bij papa logeren. Ik ben vijftien en ik doe wat ik wil.’

Mijn moeder kookt nu bijna over, maar het kan me niet schelen. Ik ben dit soort discussies meer dan zat.

‘Emma, jij bent mijn dochter en zolang je onder mijn dak woont, zul je doen wat ik zeg!’

‘Weet je wat je doet?’ roep ik terug. ‘Zet me dan aan de deur. Dan ga ik wel voorgoed bij papa wonen. Bekijk het maar!’

De blik in haar ogen is op dit moment even dodelijk als de machinegeweren in Edwards Spitfire, maar tegelijkertijd zie ik hoe ze wanhopig in de richting van haar man kijkt. Edward heeft echter alleen oog voor zijn vliegtuigje, alsof dat absoluut tijdig klaar moet zijn om deel te nemen aan de Slag om Engeland. Ik loop de woonkamer uit en sla de deur luid achter me dicht. Zo

zet ik een duidelijke punt achter dit gesprek. Dat ze haar plan trekt. Ze is gewoon jaloers op papa. Hoe moeilijk kan het zijn om blij te zijn dat ik opnieuw een vader heb? Hoe dan ook, ik heb haar goedkeuring niet nodig. Ik ga toch.

2

LOGEREN BIJ THE BEATLES

MIJN VADER IS NOG altijd het prototype van de foute vrijgezel. Hij slaagt er maar niet in om zijn appartement deftig op te ruimen. Ik snap niet hoe hij zich thuis kan voelen tussen al die rommel. Akkoord, mijn kamer is ook absoluut geen toonbeeld van orde, maar ik breek er tenminste mijn benen niet. Volgens mij vindt hij in die chaos niets terug.

‘Heb jij een cd van The Beatles, paps?’ vraag ik langs mijn neus weg.

Hij kijkt me aan met een mengeling van verwondering en geamuseerdheid.

‘Vroeg jij me nu net om een cd van The Beatles op te zetten?’

‘Vroeger hoorde je hen toch graag, herinner ik me nog.’

‘Vroeger? Nu nog altijd. Je hebt het wel over vier iconen uit de popgeschiedenis. Zonder hen zou het muzieklandschap er vandaag de dag helemaal anders hebben uitgezien, daar kun je donder op zeggen.’

‘Zet hem nu maar gewoon op, paps,’ zeg ik, bang dat

ik eerst naar een halfuur popgeschiedenis zal moeten luisteren.

Tot mijn verbazing loopt hij recht naar een van de stapeltjes cd's die her en der op de grond verspreid liggen, haalt er een cd van The Beatles tussenuit en duwt het blinkende schijfje in zijn cd-speler. Hij hoefde zelfs niet na te denken waar hij lag. Ik sta versteld. Terwijl de popgoden zingen dat ik gerust in hun auto mag rijden, loodst mijn vader me naar de logeerkamer.

'Helemaal opgeruimd voor jou,' zegt hij trots als hij de deur opendruwt.

De geur van allesreiniger prikkelt mijn neus en verbaasd kijk ik naar de perfect opgeruimde kamer. Het logeerbed is netjes opgemaakt en er ligt zelfs een pluchen hondje aan het voeteneind. Volgens mij denkt hij soms echt dat ik nog altijd zeven ben. Op het nachtkastje staat een kadertje met daarin een foto van mijn vader met zijn kleine dochtertje – ik dus – in zijn armen. De ladekast is helemaal leeg en mag ik gebruiken om mijn spullen in op te bergen, legt hij uit.

'Ik ben echt blij dat je komt logeren, Emma,' zegt hij. Ik geloof hem.

Met mijn linkerhand aai ik het pluchen hondje terwijl ik met de andere hand WhatsApp open. Mams heeft er zich uiteindelijk – dik tegen haar zin – bij neergelegd dat ik zelfs al een dag voor de boekenbeurs begint bij paps blijf slapen, maar ik heb beloofd dat ik wat voor Frans zou doen. Ik heb een *Bob et Bobette* gekocht en ben ook van plan om die morgen te lezen. Een belofte kom ik nu eenmaal graag na, zelfs al is ze lichtjes afgedwon-

gen. Ik zie het eerder als een compromis. Misschien moet ik later maar in de politiek gaan.

Emma: **Klaar voor morge?**

Amira: **Reken maar van YES**

Emma: **Ben al bij men vader**

Amira: **Wrom?**

Emma: **Idk, gewoon**

Amira: **Duidelijk antwoord**

Emma: **Huh?**

Amira: **NOT**

Emma: **hahaha**

Amira: khem goe nieuws
het mag

Emma: **echt?**

Amira: **yep**

Emma: **NEE**

Amira: **jawel**

Emma: **en u vader?**

Amira: **akkoord**

Emma: **da meende ni**

Amira: **toch wel. Lang
moete zage, maar nu is
em chill**

Emma: da kan ni, ZO GOE

Amira: echt e

Hier ben ik helemaal ondersteboven van. Amira mag komen logeren. Dat had ik nooit verwacht. Blijkbaar heeft ze minder strenge ouders dan ze altijd beweert. Voor mijn vader was het helemaal geen probleem, hij vond het meteen goed, al vroeg hij zich wel af hoe Amira en ik in een eenpersoonsbed zullen passen. Dat loopt wel los, dicht bij elkaar is lekker warm. Ik hoop maar dat ik zo meteen zal kunnen slapen: zo opgewonden ben ik. *Soit, je vais me coucher.*

Het is nu vijf uur in de namiddag en ik sta te popelen van ongeduld. Amira heeft geappt dat ze op de tram zit, dus ze zal er zo dadelijk zijn. Ik heb mijn best gedaan voor Frans, al zeg ik het zelf. Ik heb die hele *Sus en Wis* uitgelezen en volgens mij heb ik gemakkelijk de helft begrepen. Ik heb mijn vader zelfs ingeschakeld als tegen-speler voor een paar dialogjes. Ik vind dat ik het er goed vanaf heb gebracht. Even een berichtje naar mams, dan is ze gerust.

Emma: goed gewerkt voor Frans.
Heb een boek gelezen.

Mams: Super, dat doet me plezier. Klaar voor vanavond?

Emma: Helemaal ☺

Mams: veel plezier dan maar

Emma: Merci ☺

Geen goede raad? Geen waarschuwing? Ze laat het beter los dan ik verwacht had.

Mams: Gedraag je, hoor.
Geen alcohol, hè.

Te vroeg gejuicht. Ze moet toch nog het gevoel hebben dat ze controle heeft. Heel even overweeg ik om niet te antwoorden, maar dat zou gemeen zijn.

Emma: Natuurlijk, mams. Ik drink nooit.

Dat is nog waar ook. Hoe vaker ik zie hoe mensen met een glas te veel op zich aanstellen, hoe minder ik geneigd ben om alcohol te drinken. Ik hoop alleen maar dat

mijn vader zich vanavond wat zal weten te beheersen, want alcohol zal natuurlijk ten overvloede voorhanden zijn op de openingsavond van de boekenbeurs. Als het maar niet gratis is, want dan gaat hij weer helemaal los. Ik ken hem.

Tijd om me zorgen te maken krijg ik niet, want daar gaat de bel al.

‘Dat zal Amira zijn!’ roep ik en ik ren naar de zoemer om de deur te openen. ‘Derde verdieping,’ zeg ik opgewonden in de deurtelefoon, ook al is ze hier al eerder geweest.

Ik loop de gang in en wacht van het ene been op het andere springend tot de liftdeuren opengaan.

‘Amira!’ roep ik en ik omhels haar alsof we elkaar al maanden niet meer gezien hebben. In werkelijkheid hebben we vorige week nog samen een ijsje gegeten.

Amira doet lustig mee en als twee dolgedraaide puppy’s huppelen we ter plaatse op en neer. Wij zijn meesters in het huppelknuffelen.

‘Kom mee,’ zeg ik als we elkaar eindelijk los hebben gelaten.

‘Je papa vindt het echt goed?’ vraagt Amira totaal overbodig.

‘Dat had ik je toch al gezegd. Anders had ik het niet voorgesteld, hè. Maar dat de jouwe zomaar akkoord is gegaan! Dat vind ik veel sterker.’

‘Vanzelf ging het niet, hoor. Ik heb wel wat overredingskracht moeten gebruiken.’

‘Ja, maar toch.’

‘Hé, ik ben dus wel Amira, hè.’

‘Ja, aan je babbel zal het niet liggen, dat is waar,’ lach ik. ‘Papa! Amira is er!’

Mijn vader verschijnt in de deuropening en heel even kijkt hij Amira verrast aan, alsof hij haar helemaal niet verwacht had. Dan klaart zijn gezicht op en zegt hij: ‘Natuurlijk! Amira. Welkom. Kom toch binnen.’

‘Dag meneer,’ zegt Amira beleefd.

Ze schudt zijn uitgestoken hand.

‘Je kunt je spulletjes meteen in de kamer zetten,’ zegt mijn vader, wijzend op de tas die ze bij zich heeft. ‘Ik hoop dat Emma je gewaarschuwd heeft dat die niet groot is.’

‘O, maar dat geeft niet, hoor,’ antwoordt Amira. ‘Ik heb dertien jaar mijn kamer gedeeld met mijn broer, dat zal best wel meevallen.’

Ik troon Amira mee naar de logeerkamer en duw haar opgewonden naar binnen.

‘Hier slapen we. Cool, hè?’

‘Super, groot genoeg.’

Amira straalt, zo blij is ze met het vooruitzicht op dit logeerpartijtje.

3

TRAMS EN KOETSEN

‘JONGEDAMES, JULLIE ZIEN ER stralend uit,’ zegt mijn vader, die daarbij glundert als een blinkende kerstbal.

Geen idee of kerstballen kunnen glunderen, maar op de een of andere manier doet hij me daar met zijn blozende wangen aan denken. Een vreemde gedachtegang, want het is volop zomer en voor zover ik weet kunnen kerstballen zelfs niet blozen, maar de vergelijking heeft zich nu eenmaal in mijn hoofd geplant.

Een blik op Amira leert me dat hij overschot van gelijk heeft. Ze draagt een lange jurk in nachtblauw satijn, aan de hals en op de mouwen afgewerkt met goudborduursel. Haar gitzwarte, golvende lokken vallen over haar schouders als een eeuwig stromende waterval. Mijn vriendin lijkt wel weggelopen uit de sprookjes van Duizend-en-een-nacht. Ze heeft niets van make-up op, maar dat heeft ze absoluut niet nodig. Het is me nooit eerder opgevallen hoe mooi ze wel is.

Zelf heb ik een zomers, lichtgeel jurkje aan met bloemmotief. Toen ik er vorige maand mee thuiskwam

– ik ben dol op de koopjesperiode – vond mijn moeder de uitsnijding van de hals veel te gewaagd, maar Edward zei dat hij het wel mooi vond, wat hem meteen een vermanende stomp tegen zijn arm opleverde. Mijn moeder probeerde me zelfs zover te krijgen dat ik de jurk zou terugbrengen naar de winkel, maar ook toen heb ik me onverzettelijk opgesteld. Ik draag toch wat ik wil, zeker? Mijn gezicht kan wel een beetje make-up verdragen. Niet te veel, maar net genoeg om er naast Amira niet uit te zien als een veel te kort gebakken pannenkoek. En toegegeven, ook al is Amira veel knapper dan ik, toch mag ik er best wel wezen. Op mijn vaders gezicht lees ik vooral trots.

‘En ik?’ vraagt hij vol verwachting? ‘Hoe vinden jullie dat ik eruitzie?’

Amira begint meteen goedkeurend te knikken, met haar onderlip een beetje uitpuilend. Ik kan niet inschatten of ze dat doet uit beleefdheid of uit overtuiging. Maar ik moet toegeven dat hij zijn best heeft gedaan. Hij draagt een lichtgrijs pak – hij heeft eindelijk begrepen dat beige geen kleur is, maar een ode aan smaakloosheid – en hij ziet er verrassend goed uit. Gelukkig maar, want ik zou het erg vinden als hij vanavond als een mislukte stripfiguur tussen al die beroemde auteurs zou lopen. Sinds we elkaar teruggevonden hebben, heb ik me al genoeg geschaamd voor hem.

‘Ik ben benieuwd wie we allemaal zullen ontmoeten,’ zegt mijn vader. ‘Op zo’n avond komen best wel belangrijke mensen bij elkaar.’

‘Dat wil dan zeggen dat jij ook belangrijk bent, hè paps.’